పిలికి ప్రియుడు

ఉదయం 8 గంటలు. రాత్రల్లా కొట్టిన గాలివాన నుండి తూర్పుదిక్కు ఇప్పుడిప్పుడే బయటపడుతోందా అన్నట్టు, సూర్యకిరణాలు వొస్తున్నై ఎర్రగా. మబ్బులు పోగకి మల్లే తేలిపోతున్నై. అప్పటిదాకా ఏడ్చి, తల్లి పప్పులు పెట్టగానే నవ్వేకుర్రాడి వర్చస్సుగా వుంది ప్రకృతి. మబ్బులు వీడలేదు. గంభీర్యమైన చిక్కని నీలాకాశం అక్కడక్కడ కన్పిస్తోంది. వాన నీళ్ళు రోడ్డు పక్కన కాలవలా ప్రవహిస్తున్నై. పిల్లలు కాయితం పడవలు చేసి ఆ నీళ్ళలో వేసి ఆనందంగా ఆడుకుంటున్నారు. రామారావు వెచ్చని స్వెట్టర్ తొడిగి, సిజరు దమ్ములు లాగుతో, కాఫీ హోటల్‌కెగావును వెడుతో, మా యింటి ముందు ఆగి, '' ఒరేయ్ రాజా! ఒరేయ్ రాజా! అని పెద్దగా కేకేసాడు. కిటికీ గుండా వాణ్ణి చూసాను. కాని, ఈజీ చైర్‌లో ' ఎడ్గార్‌వాలేస్' నవలలో మునిగి కూచుని లేవబుద్దెయ్యక పలకలేదు. మళ్ళీవాడు కొంపమునిగిపోయినట్టు, అరవడంతో, నవలపేజీ గుర్తుగా మడిచి, కుర్చీలో పడేసి, వొళ్ళు విరుచుకుంటూ, 'వొస్తున్నా వుండవోయ్' అని అరిచి, చలి యింకా బాధిస్తుండడం వల్ల స్వెట్టర్ తొడుక్కుని బయటికి వచ్చాను. నన్ను చూడగానే రామారావు రిస్టువాచీ వంక చూసి '' ఏరోయ్, రోజు రోజుకీ ఓ గంట ఆలస్యంగా తెల్లవారుతోందే నీకు మరీ!'' అన్నాడు, వాడి మామూలు ధోరణిలో. వాడి యెదట ఎట్టి పరాభవాన్ని ఎప్పుడూ, భరించడం ఇష్టం లేని నేను, '' ఏడిశావులేగాని ఊరుకో, నేనులేచి రెండు ట్రిప్పులు కాఫీతాగి ఎడ్గార్ వాలేస్, 30 పేజీలు చదివి అరపేకెట్టు సిగరెట్లు తగలేసిన తర్వాత, వొచ్చావు. పైగా, ఇప్పుడే తెల్లవారుతోందిట. నీ మొహమేమిరా నాయనా?'' అనేప్పటికి నా మిత్రుడు కాస్త తగ్గాడు. తగ్గక తప్పలేదు గూడానూ! ఇక విషయం మార్చే ధోరణిలో, ''పదరా, అయ్యరు హోటల్‌కి ఆకలేస్తోంది!'' అన్నాడు. ఇంకో రెండు మాట్లు కాఫీ తాగినా ఫర్వాలేని, యువకుణ్ణి గనక వెంటనే బయల్దేరాను. ఇద్దరం మాట పలుకూ లేకుండా 'కాళికాంబకేఫ్' లో జొరబడ్డాం తొరతొరగా. కాఫీఅనే అమరపానీయం పడితేగాని ఏ పనీ చెయ్యలేని ఇరువయ్యో శతాబ్దం మాడల్‌యువకుడు రామారావు (నేనూ అంతే...) లావాటి ఇడ్డెన్లు 4 తిని, వేడి కాఫీ చప్పరించి, సంభాషణకి క్రమంగా దిగాడు. నిజానికి ఇలాంటి సంభాషణలే లేకపోతే ఊళ్ళో వార్తలు చిటికెలో ఎలా పాకిపోతాయ్? రాష్ట్రంలోవీ, లోకంలోవీ ఐతే, పత్రికల్లో పడతయ్‌గాని, వూళ్ళో ' ఇంట్రెస్టు' గల వ్యక్తిగత సమాచారాలు, రామారావు బోటివార్తావాహకుడే లేకపోతే మనకెలా తెలియడం? రామారావు, సిగరెట్ మొదటిగుక్క వొయ్యారంగా వొదిలి, ''విన్నావురా, మన పిచ్చయ్య లవ్ ఎఫైర్?'' అన్నాడు నెమ్మదిగా. నాకు ఆనందాశ్చర్యాలు ఒక్కమాటు కలిగి, '' ఆ! ఏమిటి? మన పిచ్చయ్య లవ్‌ఎఫైరా? బావుంది! చెప్పు సాంతం'', అన్నాను అతి కుతూహలంతో, సిగరెట్ ముట్టిస్తో. రామారావు విషయంలోకి వెంటనే దిగాడు.

''పిచ్చయ్య ఊళ్ళోంచి ఉడాయించాడురా!''

''ఏమిటీ? ఊళ్ళో నించే! ఏం?''

''ఆ! అంతులేకుండా!''

''ఎక్కడికి?''

''అది తెలీకనే ప్లీడరుగారు అల్లాడుతున్నాడు''

''ఏ ప్లీడరు?''

''గోవిందరావు బి. ఏ. బి. యల్...''

''3వ అడ్డరోడ్డు ఎనిమిదో నెంబర్ ఇంటి పెద్దమనిషేనా?''

''నీకెట్టా తెలుసురా ఆయన్ని?''

ఆరేణ్ణెల్ల కింద పిచ్చయ్య చెప్పాడులే. ఆయన దగ్గర వీడు గుమస్తాగిరి వెలిగిస్తున్నాట్టగా?''

''అదే! అదే!''

''అంటే?''

''చెబుతావిను''

''చెప్పు''

''పిచ్చయ్యనాతో చెప్పిందంతా, వాడు చెబుతున్నట్టే చెబుతా మధ్య మన కవిత్వం కొంత ఉంటుంది.''

'' ఎట్టాగోట్టా చప్పున ఏడవరా!''

''వినవోయ్, వూరికే!... ఇవాల్టికి వారం క్రితం. పిచ్చయ్య రాత్రి 7 గం॥ ప్రాంతాలక్లబ్‌లో చీట్లపేక దగ్గర ఎత్తాడు ఈ వ్యవహారం. మేమిద్దరం మాత్రం, ఓ మూల బల్లదగ్గర, 'సెట్లు' ఆడుతున్నాం. పిచ్చయ్య ఏమంత ఉషారుగా లేకపొయ్యేటప్పటికి నాకు విసుగు పుట్టి, '' ఏమిట్రా పిచ్చా యీ, అట్లా ఆముదం తాగిన వాడికిమల్లె వున్నావు'' అని అడిగాను. పిచ్చయ్య ఏదో గొణిగాడు. వాడి విషయమై క్లబ్‌లోనూ, బైటా, ఏవో ''స్కాండలు'' వ్యాపించిన సంగతి మనకు తెలుసునాయె. వాడికి ప్లీడరు గారిచ్చేది 15 రూపాయలు. వీడేమన్నా వందకి తక్కువ లేకుండా జల్సాచేస్తున్నాడాయె. ఎప్పుడూ, సిల్కుచొక్కాలు ... లావెండర్ సెంట్లూ....''

'' ఈ సోది ఏమిటిరా? అసలు విషయం చెప్పక!'' అన్నాను కోపంగా

''చెబుతున్నా గదోయ్! పిచ్చయ్య ఏదో ఈ 'స్కాండల్స్' కి నొచ్చుకుని ఇట్లా ఐనాడు గాబోలు. అనుకున్నాను నేనూ! కాని పిచ్చయ్యే కదిలించాడు నన్ను.

''రామూ! నా కొకసలహో చెబుతావురా?'' అన్నాడు నెమ్మదిగా, దిగాలుగా. '' ఓ యెస్! దానికేమిటి? ప్రాణస్నేహితుడిని నీకు వెధవది సలహో చెప్పలేనూ?'' అన్నాను ధీమాగా.

''అయితే నే చెప్పే కథ ఎవరికీ చెప్పనని ప్రమాణం చెయ్యిముందు'' అన్నాడు.

ఏదో రహస్యం బయటపడపోతుంది గదా, అని వుషారుగా, ''నీ తోడు ఎవరికీ చెప్పనురా'' అని చేతిలో చెయ్యేసి ప్రమాణం చేసాను. పిచ్చయ్య ప్రారంభించాడు. నేను, కొత్త సిగరెట్ వెలిగించి ఉత్సాహంగా ఊ కొట్టున్నాను.

2

నేను గోవిందరావుగారి దగ్గర గుమాస్తాగా చేరి దాదాపు ఐదు నెలలేమో అవుతోంది. గోవిందరావుకి భార్య తప్ప చుట్టాలెవరూ లేనట్టే. పిల్లలూ లేరు. ఆయనికి నలభై ఏళ్ళు వుంటాయి. ఆయన భార్య ఇరవై రెండేళ్ళ యువతి పేరు, అనూరాధ. ఆమె సౌందర్యం ప్లీడరుగారి ముందు, కొవ్వొత్తి ముందు, మెర్క్యురీ లాంప్‌లా వుంటుంది. రెండో పెళ్ళి! ప్లీడరుగారి మొదటి భార్య ఎవడితోనో లేచిపోయింది. కారణం... ప్లీడరు గారి అసమర్థత అని నాకు తర్వాత తెలిసింది. ఆమె తెల్లని శరీర చ్ఛాయా, గులాబీ రంగు బుగ్గలు, వెడల్పాటి కళ్ళూ, పురుషుడన్న వాణ్ణల్లా ఆకర్షిస్తాయి. నాదో లెఖ్ఖా? నేనూ, కాస్త షోకుగా, నీటుగా, తిరగటం, 'అఖియమిలాకే' అని కూనిరాగాలు తీయడం ప్రారంభించాను. నిజానికి ఆమెకోసం ఇంకేమన్నా చేయగలననుకున్నాను. ఆ వుద్దేశంలో, ఇంతకీ పేచీ ఏమొచ్చిందంటే, ప్లీడరు లేనప్పుడు, ఆమెని కలుసుకునే అవకాశం ఎంతకీ దొరకదు. ప్లీడరుతో పాటు నేను కోర్టుకు పోవాలాయెను; ఆయనతోపాటే ఇంటికి రావాలాయె. నాకూ అనురాధకీ ఎలాంటి సంబంధం కాని ఉండటానికి అవకాశం లేకపోయింది. అయితే నాలో ఆమె సౌందర్యం హత్తుకుపోయి నాకు నిద్ర పట్టనీయక, వేరే ఆలోచనా చేయనీక..., పిచ్చెత్తిస్తోంది....''

''అబ్బా - అంత సౌందర్యవతా?'' అడిగాను ఆశ్చర్యంగా.

పిచ్చయ్య మొహం దీప్తించింది. మైమరచి నట్టు క్షణం ఉండి, 'మెల్లిగా అడుగుతున్నావా? పోతపోసిన బంగారు విగ్రహం,..... ఆమె మాటల్లో, ఆమె గొంతులోనే ఉంది ఏదో ఆకర్షణ... ప్రత్యేకం .... ఏం చెప్పను? ఆమెకి నా ప్రేమని తెలియజెయ్యాలి.... ఎట్లా? అని రోజూ అవస్థపడసాగాను.

ఆ రోజు ఆదివారం. ఆవేళ ప్లీడరు, మ్యాటినీ షోకి వెళ్తానని చెప్పాడు. ఇదే సమయం అనుకున్నాను. సరిగ్గా 3 1/2 గంటల కల్లా టాయిలెట్ ఐ, ప్లీడరు సినిమాకి వెళ్ళేవరకూ, రోడ్డుమూల కాఫీ హోటల్లో కూచుని, వెళ్ళాడని స్థిరపరచుకున్న తర్వాత ప్లీడరుగారిల్లు చేరుకున్నాను. నిజంగా నా అంత ధైర్యవంతుడు లేడని నా నమ్మకం. అర్ధరాత్రి అయినా, ఎంత చీకట్లోనైనా నిర్భయంగా తిరిగేవాణ్ణి నా ధైర్యానికి నేను విలువ కట్టుకుంటో, ఆమెని ఎట్లాగన్నా కలుసుకుని మాట్లాడగల ధైర్యాన్ని కూడ దీసుకుంటూ, నా శక్తిని నేనే అంచనా వేస్తూ, ఆఫీసు రూంలోకి పోయినా. నా ధైర్యం నన్ను గడపలోనే వొదిలేసింది. ఆఫీస్ రూంలో పుస్తకాల బీరువా ముందు మీనమేషాలు లెక్కబెడుతోనుంచున్నాను. ఇట్లాంటి సమయం మళ్ళీ లభిస్తుందా? కాని... ఒక్కటి, నేను బొత్తిగా ఆలోచించని విషయం చటుక్కున అప్పుడే జ్ఞాపకం వొచ్చింది, దీం తగలెయ్య... ఆమె నన్ను ప్రేమిస్తోందా అసలు? ఆమెను నేను ధైర్యం చేసి అడుగుతాను... ఆమె వెంటనే ఎదురు తిరిగి ఏ బడితన్నా తీసుకుంటే నా గతేమిటి? ... ప్లీడరుకు చెప్తే... ఇంకేమన్నా ఉందా?... ఈ వూళ్ళోంచి వుడాయించాల్సి వొస్తుంది...

ప్లీడరిల్లు ఏమంత పెద్దది కాదు. ఆఫీసు రూం లోపలివైపు తలుపుతీస్తే అనూరాధ కనపడుతుంది... తియ్యొద్దా?... ఆ తలుపు వైపు చూడన్నా చూడలేకపోతున్నాను. నా పిరికి తనానికి నన్నే తిట్టుకున్నాను... ఆమె నన్ను చూసే చూపులు జ్ఞాపకానికి వొచ్చినై. ఆమెలో నా మీద ప్రేమ తప్పకవుంది. ఆవేళ తలుపుదగ్గర నిలబడి, ''పిచ్చయ్యా కూరలు తీసుకొస్తావా?'' అని అడిగినప్పుడు, ఆమెనన్ను

చూసినచూపు, సాయంత్రం ఎండలా, వానముందుగాలిలా, ఎంత మార్దవంగా వుంది! ... ఎంత ప్రేమ తొణికిసలాడింది ఆమె కళ్ళలో. నేను పిరికి వాణ్ణి ... ఇట్లా ఆలోచిస్తో అనవసరంగా క్రాపు సద్దుతో, బీరువాదగ్గిరే నిలబడి 'లా' పుస్తకాల్ని లెక్కబెడుతున్నాను.

లోపలి వైపు తలుపు కిర్రుశబ్దంతోటి తెరుచుకుంది. అనూరాధ!

'' ఏం పిచ్చయ్యా! నువ్వు మేటినీకి వెళ్ళలేదా?'' అని అడిగింది.

ఆమెకి కళ్ళతో నవ్వేశక్తి ఉంది. నా వొళ్ళు జలదరించింది... మళ్ళీ మొగాణ్ణని జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుని తమాయించుకున్నాను.

''వెళ్ళలేదండీ! కాస్త రాతపని మిగిలిపోతే వచ్చాను'' అన్నాను. లోపల ఆలోచనలతో చొక్కా తడుస్తోంది...

''కాఫీ తాగావా? ఇవ్వాళ కాఫీ నేనిస్తాను. తాగు'' అంది. ఆమె మాటల్లో ఎక్కడో ఏ అగాధాలనించో, ప్రేమ ధ్వనిస్తోందని, నా నరాలకి స్ఫురిస్తోంది.

''ఊఁ...'' అని మూలిగాను. మాట్లాడలేక పోతున్నాను. ఇంత చవటనని ఇది వరకల్లా అనుకోలేదు... నా మీద నాకే విలువ తగ్గుతోంది.

ఆమె కాఫీగ్లాసు నా చేతికిచ్చినప్పుడు ఆమె వేళ్ళకొనలు నా చేతికి తగిల్నై. నా రక్తం చిందులు తొక్కింది.... కాని, ప్రాణభీతో, మరేదో చెప్పలేను... నన్ను వెనక్కి లాగుతోంది.

''పిచ్చయ్యా, ఒక మాదిరిగా ఉన్నావేం?'' అని నవ్వింది మెల్లిగా. వెన్నెల కాసినట్టయింది. బీరువాలోని లా పుస్తకాలు ప్రేమతో వికసించినై.

''ఏమీ లేదండీ... కాస్త తలనొప్పివుంది లెండి. కాఫీతో సద్దుకుంది.'' అన్నాను. అబద్ధం ఆడాను. మరేం జెయ్యను? సౌందర్యోపాసన వుంటే సరా? తెగింపు ఎక్కడ తెద్దాం?

''కూచో. పంతులుగారు ఆరింటికి గాని రారులే'' అన్నదామె. ఆ మాటతో నా పిరికితనం కొద్దిగా జారింది - జ్వరం తర్వాత చెమట పోసినట్లు...

''ఇప్పుడు నాలుగున్నర అవుతుందండి'' అన్నాను. ఇంకా పొంతంగా పోలేదు భయం.

''పిచ్చయ్యా, నీకు ఇంకా పెళ్ళికాలేదటగా'' అని అడిగిందామె. ఆమె భావం నాలో పనిచేస్తోంది. ఆమె పాటి ధైర్యం లేక... మగవాణ్ణేట!

''పిచ్చయ్యా! రాత్రికి పంతులుగారు బెజవాడ వెడుతున్నారు... వంటరిగా నాకు భయమేస్తో వుంటుంది. రాత్రికి ఇక్కడ వచ్చిపడుకో'' అంది, మార్దవంగా... అధికారయుతంగా, ఓరగా నాలోకి చూస్తోంది. ఆ చూపులకి అర్థం.... నాకు తెలిసింది గాని... మాటల్లో చెప్పలేను.

సంతోషంగా తల ఊగించాను. నా అదృష్టానికి నన్ను నేనే మెచ్చుకొంటో, కాఫీహోటలుకి పోయి, నాకు నేనే ప్రజంటేషన్గా, టీ పార్టీ చేసుకున్నాను ఆ సాయంత్రం.

3

ఆ వేళ రాత్రి ప్లీడరు బెజవాడ వెళ్ళాడు, నౌఖరుతో జాగ్రత్తలు చెప్పి. రాత్రి 9 గంటలకి మామూలు కన్న ఎక్కువ ఉత్సాహంతో, అలంకరణ చేసుకున్నాను... ప్లీడరిల్లు చేరుకున్నాను. నా కోసమే గావును, ఇంకా దీపం వెలుగుతోంది. గడప ఎక్కాను. నౌకరు వెంకడు ఎదురై, నవ్వి, ''ఆఫీసు రూంలో పడుకోండి బాబూ'' అన్నాడు. తలొంచుకుని ఆఫీసురూంలో నవారు మంచం మీదికి చేరాను. చిన్న నీలం బల్బు వెలుగుతోంది. కిటికీ నుంచి దక్షిణపుగాలి వీస్తోంది. వెన్నెల రోజులు కాదు కిటికీ నుంచి బైటికి చూసాను. అంతా చీకటి... నాకు ఇంకా ఎందుకో, భయం... సందేహం, పీడిస్తున్నై. ఆమె, మామూలుగా, తోడుకోసం... రమ్మన్నదేమో... నేను పొరపడ్డానేమో.... ఆడవాళ్ళని నమ్మడమెట్లా?... ఈ వెధవ ఆలోచనలు మాని మంచం మీద వెల్లకిల పడుకుని సిగరెట్ తగలేస్తూ, నిమిషానికోసారి, లోపల తలుపువొంక చూస్తో.... దెయ్యంమల్లే మేలుకుని కూచున్నాను - పదింటిదాకా. నిద్రాదేవిని ఎక్కువ సేపు ఆపలేకపోయినా. నిద్ర తరంగాలుగా ఆవహిస్తోంది అప్పుడే... మల్లెపూల వాసనగాలికి తేలివొచ్చింది. సన్నగా అడుగుల చప్పుడైంది... గదిలోని నీల కాంతుల్తో కలసి, చక్కని ఆకాశనీలం సిల్కు చీరె కట్టుకుని ఎర్రమొఖమల్ రెవికె తొడుక్కుని... తమల పాకులతో ఎర్రనైన చిన్న నోరు... జీరాడే పొడుగైన పాములాంటి జడ... నా అప్సరస... నా కలల రాణి... నన్ను నిద్రలో కలుసుకుంది...

''పిచ్చయ్యా! నీవు ఇంత భయస్తుడివా?'' అంది నవ్వుతో, పచ్చ కర్పూరం వాసనలు వేసాయి ఆమె మాటలు. మల్లెపూలు నవ్వాయి, నా భయానికి. ఆమె మెత్తని బాహువుల్లో ఎత్తయిన వక్షాల మధ్య... చిన్న పిల్లడిలా ...ముగ్ధుడై మైమరిచాను.

''నీవు ... ఇది నిజమా ... కలా...?'' అన్నాను. నాకే నమ్మకం కలగలేదు అది కలో నిజమో అని.

నన్నుగిల్లింది... నవ్వుతోంది... నిజమే! కిటికీ గుండా గాలిలో నైట్‌క్వీన్ వాసనలు వేశాయి.

శుక్రుడు తూర్పున ఎర్రగా, కెంపులా మెరిసాడు.

ఉదయ వాయువులు తట్టిలేపే వరకూ, ఇద్దరం పడుకునే ఉన్నాం.

''ఒక రోజు ఆలస్యంగా తెల్లారగూడదేమిటీ?'' అంది చిన్న పిల్లలా... నిద్రమత్తుగా అర్ధనిమీలిత నేత్రాలను, వికసించే కొత్త రోజా పువ్వులా విప్పుతో. నాకూ అట్లానే అనిపించింది.

ఆ సమాగమం మొదలు మా ప్రణయం నిరాఘాటంగా సాగింది. మేము రెండు రోజులకీ మూడు రోజులకీ కలుసుకునేవాళ్ళం. ప్లీడరు అనుమానించటానికే ఆస్కారమూ కలగలేదు. ప్లీడరుగారు లోపల వరండాలో పడుకునేవాడు. మేము నైట్‌క్వీన్ పొదకింద, కలుసుకునే వాళ్ళం. ప్లీడరు నల్లమందు మైకం పుణ్యమా అని, నా ఆర్థిక పరిస్థితి మారింది.

నిన్న పగలు, ప్లీడరు నాతో ఏదో వాయిదా ఉందని గుంటూరు పోతానని చెప్పాడు. రాత్రికి రానన్నాడు పైగా. నాకు ఎక్కడలేని ఆనందమూ వొచ్చింది. ఇవ్వాళ ధైర్యంగా, హాయిగా... ఆమెని కలుసుకోవచ్చు.

రాత్రి ఎనిమిది గంటల రైలుకి ప్లీడరు స్టేషన్‌కి వెళ్ళాడు. నేను తొరతొరగా, ఆఫీసురూంలోకి

వెళ్ళాను మామూలుగా. నౌకరు కొంచెం బెదురుగా కన్పించాడు. అవన్నీ నేను లెక్ఖ చెయ్యలేదు నా మైకంలో.

అనూరాధ అప్సరసలా మెల్లగా నడిచి వొచ్చింది. నాభావాలన్నీ ఆకాశంలో స్వర్గంలో విహరిస్తున్నై. నా క్రాపులోకి తనమెత్తని సన్నని వేళ్ళుపోనిస్తో, ''నువ్వు ఎంత అందంగా వున్నావ్'' అంది. నా మొహానికి తన మొహం ఆనిచ్చి.

''నీ కన్ననా!'' అన్నాను. నా మాటలు ఆమె హృదయ స్పందనంలో కలిసి పోయినై. నవ్వింది మెల్లిగా.

''పిచ్చయ్యా!... మనం ఎక్కడి కన్నా వెళ్ళిపోదాం'' అని ప్రశ్నించింది.

''ఇక్కడ హాయిగా ఉండగా ఎక్కడికో వెళ్ళడం ఎందుకూ?'' అన్నాను. అంత రాళాల్లో వేధిస్తున్న భయాన్ని లవండర్ వాసనల్తో కప్పి.

''నువ్వు వొట్టి పిరికివాడివి!'' అని నవ్వింది అనూరాధ.

గోడ గడియారం 9 గంటలు కొట్టింది. గంటల మోతలో కలిసి బైట బరువైన బూట్ల చప్పుడు వినపడ్డది. నా గుండెలు జల్లు మన్నాయ్... అనూరాధ వులిక్కి పడింది.

తలుపు దభాలున నెట్టుకుని ప్లీడరు లోపలికి వచ్చాడు. రైలుకు వెళ్ళలేదుగావును... నేనూ... అనూ... మంచం మీదే వున్నాం. ప్లీడరు పెద్దలైట్ స్విచ్ నొక్కాడు. గదంతా గుప్‌మని వెలిగింది. నాకు నిప్పు అంటుకున్నట్టు వుంది. చెమటలు పోశాయి... వొణుకుతున్నాను... ఇంకేముంది? ఇవ్వాల్టితో ఆఖరు..

కాని అట్లాంటి దేమీ జరగలేదు. ప్లీడరు నన్ను బాదినా, నాకు అంత బాధ అనిపించేది కాదు... కాని... చిరునవ్వు నవ్వుతో, తీక్షణంగా బైటికి పొమ్మని ఆజ్ఞాపించాడు.

నేను వెంటనే గది నుండి బైటికి వొచ్చేసాను.

మెట్లు దిగుతో వుంటే, కర్రతో బాదే దెబ్బలు వినిపించాయి. సన్నగా ఏడ్పు కూడా. నాకు ఆవేశం వొచ్చింది... లోపలికెళ్ళి... ఆమెదేమీ లేదు... నేనే అపరాధినని చెప్పేద్దాం... లేకపోతే ఆ ప్లీడరు పీక నొక్కుద్దాం... అనిపించింది.

కాని ఇవేమీ చెయ్యలేకపోయినాను. శూన్యమైన వీధుల గుండా నడిచి ఇంటికి చేరాను. రోడ్డు మీదనే మంచం వేసుకుని పడుకున్నాను. నిద్ర ఏ మాత్రమూ రావటం లేదు... నీచుడు... ఆమెని అనుభవించలేడు... ఆమెకి మాత్రం ఆత్మ వుండదా? ఆశలు వుండవా? ఆమెకి ఆనందం అక్ఖర్లేదా?... అసలు తనకి భార్య ఎందుకు? ''ప్రిస్టేజి'' కోసం.... ఆమెని ఎన్ని బాధలు పెడుతున్నాడో...

నౌకరు వెంకడు మెల్లిగా, నా దగ్గరకొచ్చి నిలబడ్డాడు; గాబరాగా వొణుకుతున్నాడు.

''ఏమైందిరా? చెప్పు తొరగా''... అన్నాను హృదయోద్వేగంతో.

వెంకడు మెల్లిగా... ''అమ్మగారు మిమ్మల్ని అర్జంటుగా రమ్మంది. మాట్లాడాలిట పంతులుగారు బాగా నిద్రపోతున్నాడు. అన్నాడు.

వెంటనే బయల్దేరాను.

4

ఆమె కళ్ళ నీళ్ళ చారలు ఇంకా కన్పిస్తోనే వున్నై బుగ్గల మీద. నైట్‌క్వీన్ పొద కింద శోక దేవతలా నుంచుని వుంది. దుఃఖ భారంతో కళ్ళు ఎర్రబారినాయి.

''అనూ...! ఇట్లా జరుగుతుందనుకోలేదు'' అన్నాను. ఇంకేమనాలో తోచక.

''పిచ్చీ.... ఈ దెబ్బలు చూడు'' అని జబ్బలు చూపించి వెక్కివెక్కి ఏడుస్తో. ఎట్లా కొట్టాడామెను?... వాడు మనిషేనా?... నా కళ్ళలోనూ నీళ్ళు తిరిగినై.

''అనూ... ఎట్లా ఇక?''... అన్నాను ఏమీ తోచక.

''పిచ్చయ్యా మనం వెళ్ళిపోదాం నా నగలు... నా దగ్గిర క్యాషూ మొత్తం ఐదారు వేలకి వుంటాయి. మనం ఎక్కడైనా సుఖంగా జీవితం గడపవచ్చు'' అంది గద్గదంగా.

నాలో సంశయాలు బయల్దేరినాయి. ప్లీడరాయెను. ఏంతంటా వొస్తుందో?... కాని పైకిగంభీరంగా, ''వెళ్ళిపోదాం'' అన్నాను ధీమాగా, ఆమె జబ్బలమీద దెబ్బల్ని చేత్తో సవరిస్తో. కిటికీనుంచి పడుతున్న నీలిదీపం కాంతిలో ఆమె వదనం వికసించింది.

''రేపు రాత్రికే వెళ్ళిపోదాం. నేనిక్కడ బతకలేను పిచ్చీ!'' అంది, జాలిగా దిగులుగా.

''నీకేమీ ఫరవాలేదు... నేనున్నాను... రేపురాత్రి ఇటు గుంటకల్లు పొయ్యే బండికి పోదాం. రాత్రి ఒంటిగంటకేమో బండి. నువ్వు రెడీగా వుండు...'' అన్నాను.

'సరే' అని ఆమె ఇంట్లోకి వెళ్ళి పోతోంది. పోతో పోతో ఆమె చెయ్యి ముద్దెట్టుకున్నాను.

ఇంటికి వచ్చి మంచం మీద పడుకున్నాను. మళ్ళీ ఆలోచనలు మనసుని హింసించినై. వెళ్ళిపోతాం... యెట్లా? ప్లీడరు వూరుకుంటాడా? స్టేషన్ యామన్నా, దగ్గిరా, దాపా? కనీసం మైలు ఉంది. బండిమీద పోదామనుకుంటే, బండివాడు రేపు ప్లీడరుకు చెప్పితే? ... రోడ్డు మీద జనం ఉండరూ?.... స్టేషన్‌లో జనం ఉంటారు గద!... ప్లీడరుకు కావాల్సినంత రౌడీగాంగు ఉందిట... నలుగుర్ని పంపాడా ... ప్రాణం వుంచుతారా? ... నాకు అనూ ... కన్నా ప్రాణం మీద తీపి ఎక్కువని అప్పుడు తెలిసింది. తెల్లవార్లూ ఇవే ఆలోచనలు. రామారావు! నువ్వేం చెయ్యమంటావు? ఆమెతో వెళ్ళనా? వెళితే అపాయం గద? ఎట్లా?'' అని అడిగాడు పిచ్చయ్య కథ పూర్తి చేసి, ఆదుర్దాగా.

నేనూ ఆలోచించాను. ''పిచ్చయ్యా! వెళ్ళు... నా మాట విని ఆమెతో వెళ్ళిపో. ఆమె లాంటి భార్య నీకు దొరకటం అదృష్టం... ఆమె ఆ పుస్తకాల బొద్దంకితో ఎన్ని బాధలు పడుతుందో!'' అన్నాను.

పిచ్చయ్య నా సలహా అంగీకరించాడో లేదో నాకు తెలీదు. తలొంచుకున్నిక్లబ్ నించి వెళ్ళిపోయినాడు.

5

'' ఇంతేనా కథ? వాళ్ళిద్దరూ ఆ రాత్రే వుడాయించారా?'' అన్నాను సహజంగా. రామారావు కాఫీ తెప్పించి, చప్పరిస్తో గుటక మింగి, ''చెప్పేది వినవోయ్. తెల్లారి ఏం జరిగిందో చూదామని మధ్యాన్నం ప్లీడరింటికి వెళ్ళాను. 2 గంటలవుతుంది. ప్లీడరు నా క్లబ్ స్నేహితుడు, ఇల్లంతా గల్లంతుగా ఉంది. ఆఫీస్ గదంతా పొగకమ్మి ఉంది. మనుషులు హడావిడిగా తిరుగుతున్నారు బైటికీ లోపలకీ. గదిలోకి వెళ్ళాను... మంచం మీద ప్లీడరు భార్య వొళ్ళంతా కాలి, పెద్ద పెద్ద బొబ్బలతో మరణావస్థ పడుతోంది. ఆరి పిచ్చయ్యా! అనుకున్నాను లోపల. పిచ్చయ్య ఆమెని మోసం చేశాడు. ఆమె ప్లీడరు ఎత్తిపొడుపులు పడలేక, పగలు ప్లీడరు బైటికి వెళ్ళినప్పుడు, వొళ్ళంతా కిరసనాయిలు పోసుకుని గది తలుపులు వేసుకుని నిప్పంటించుకుంది....''

''ఇంత బాధ ఎందుకూ?'' బావిలో దూకకపోయిందీ'' అన్నాను వెటకారంగా.

రామారావు నన్ను ఉరిమి చూసి పోరా కసాయి వెధవా! ఆమెని చూస్తే అట్లా మాట్లాడలేవు. వొళ్ళంతా పెద్ద పెద్ద బొబ్బలు... కాని మొహం మాత్రం చిన్న పిల్లలా, అమాయకంగా, శాంతంగా, మరణిస్తున్నాం....మనకిక బాధలు లేవు!'' అన్నట్టు వుంది... ఒరే! నేను... ఆమెకీ నాకు పరిచయమూ లేదు గదా! నేను ఏడ్చాను...''

''ఇంతకీ ఆమె చచ్చిపోయిందా?''

''ఆ! కాస్త శ్రద్ధగా వైద్యం చేస్తే బతికేదేమో... కాని ప్లీడరు 'ప్రిస్టేజి' కోసం ఆమె బతికితే, ఒకవేళ ఏమన్నా నామర్దా పనులు చేస్తుందేమో అనుకుని - వెధవ దౌర్భాగ్యుడు.... వెధవ 'ప్రిస్టేజీ', కోసం, ఆమెకి ఇంకా ప్రాణం ఉండగానే 'మార్ఫైన్' ఇంజక్షన్ ఇచ్చి చంపాడు. నేను కళ్ళారా చూశాను. వొద్దన్నాను... కాని ''అది బతికి ఆ బాధ భరించలేదోయ్, ఎట్టాగూ పొయ్యే ప్రాణమేనాయె'' అన్నాడు వెధవ. నేను బైటికి చెబుతాననుకో! ఎవడు నమ్ముతాడు.

''మరి ప్లీడరు పిచ్చయ్య కోసం అల్లాడుతున్నాడన్నావుగదా,. ఎందుకూ?''

''అది ప్రిస్టేజీ'' కోసమే. పిచ్చయ్య పారిపోవటం, భార్య ఆత్మహత్యా రెండింటినీ ఇరుగుపొరుగు వారు పోల్చుకుని... అసలు సంగతి బయట పడుతుందేమో అని వెధవ చస్తున్నాడు. మళ్ళీ పిచ్చయ్యనే గుమాస్తాగా వుంచుకుంటే, వీడి వెధవ 'ప్రిస్టేజి' నిలుస్తుందని ఏడుపు''.

'' ఇంతకీ పిచ్చయ్య ఏమైనట్టు?''

'' ఏట్లో కలిసాడు. ఎక్కడ చస్తే మనకేం?''

(జ్యోతి సచిత్ర పక్ష పత్రిక 15 మే 1948)